

Иван Вазов

Паркът в есента

Кат цар обезтронен,
във тъги унесен,
като блян отронен
от свода небесен,

кат мечта самотна,
кат песен смълчана,
кат душа сиротна
в скръбта си приспана,

паркът глъхне, дреме,
звук го буди рядко –
как е на сърце ми
и тъжно, и сладко!

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Мартин Митов и Таня Николова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5069>]